

„Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz, pedig csak egy a szükséges.” (Lk 10,41-42)

Micsoda szeretettel ejti ki Jézus ezt a nevet: Márta, Márta. Gyakran meg szokott állni ebben a betániai házban, Jeruzsálem kapujában megpihenni tanítványaival. Kint a városban vitába kell szállnia, szembeszegülnek vele és visszautasítják, itt viszont békére és befogadásra talál.

Márta tevékeny és kezdeményező. Ezt bizonyítja testvére halálának az esete is, amikor nem hagyja annyiban a beszélgetést Jézussal, hanem tovább kérleli őt. Márta erős asszony és mély hitről tesz tanúságot: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Hiszed ezt?” – kérdezi tőle Jézus, és ő habozás nélkül válaszol: „Igen, Uram, hiszem.” (vö. Jn 11,25-27)

Most is sűrög-forog, hogy méltóképpen fogadja a Mestert és tanítványait. Ő a háziasszony (a neve, Márta is azt jelenti, úrnő, gazdaasszony), tehát felelősnek érzi magát. Valószínű vacsorát készít a tisztelt vendégnek. Mária, a húga magára hagyja őt teendőivel. A keleti szokásokkal ellentétben nem a konyhában tartózkodik, hanem a férfiak között hallgatja Jézust. A lábához ül, az igazi tanítványokra jellemző módon. Ezért jegyzi meg Márta méltatlankodva: „Uram, nem törődöl vele, hogy húgom elnézi, hogy egyedül szolgáljalak ki? Szólj neki, hogy segítsen nekem!” (Lk 10,40) Erre válaszol aztán Jézus nagy szeretettel, de határozottan:

„Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz, pedig csak egy a szükséges.”

Talán nem örült Jézus a tevékenykedésnek, Márta nagylelkű szolgálatának? Nem értékelte a vendéglátást, és nem kóstolta volna meg szívesen az ételt, amit éppen készített neki? Nem sokkal ez után az eset után példabeszédeiben méltatja az intézőket, a vállalkozókat és a szolgálókat, akik jól gazdálkodnak és kamatoztatják talentumaikat (vö. Lk 12,42; 19,12-25). Még a fineszességüket is megdicséri (vö. Lk 16,1-8). Hogy ne örülne, amikor látja, micsoda lendület van ebben az asszonyban, és micsoda ragyogó vendégséget rendez nekik.

Amit kifogásol, az a türelmetlenség, az aggodalom, ami a munkáján érződik. Márta „sűrög-forog” (Lk 10,40), izgul és nyugtalan. Már nem ő irányítja a munkát, hanem a munka

kerekedett felül rajta és az uralja őt. Már nem szabad, hanem az elfoglaltságának rabja lett.

Talán nem esik meg néha velünk is, hogy beleveszünk ezernyi tennivalónkba? Magával ragad és elvonja figyelmünket az internet, a chat, a sok fölösleges sms. Vagy akkor is, amikor komoly elfoglaltságok kötnek le: elfeledkezünk arról, hogy figyelmesek legyünk mások iránt és meghallgassuk, aki mellettünk van. Főként fennáll a veszélye, hogy szem elől tévesztjük, miért is, kiért is dolgozunk. A munka és más elfoglaltságuk önmagukban válnak céljá.

Más esetekben a nyugtalanság, a félelem ragad magával különböző problémák miatt: családi, anyagi, munkahelyi vagy iskolai nehézségek aggasztanak, saját jövőnk vagy a gyermekeinké, és elfelejtjük Jézus szavait: „Ne aggodalmaskodjatok hát, és ne kérdezzessétek: Mit eszünk, mit iszunk? Ezeket a pogányok keresik. Mennyei Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van.” (Mt 6,31-32) Mi is megérdemeljük a dorgálást Jézustól:

„Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz, pedig csak egy a szükséges.”

Vajon mi az egyetlen szükséges? Az, hogy meghallgassuk és megéljük Jézus igéit. Ezzel szemben – és Jézussal, aki szól – nem lehet semmi ellenvetésünk. Ha valóban vendégül akarjuk látni az Urat, hogy otthon érezze magát, akkor be kell fogadnunk, amit mond. Úgy, ahogyan Mária tette, ő mindenről elfeledkezett, Jézus lábaihoz ült, és egyetlen szavát sem hagyta figyelmen kívül. Ne akarjunk kitűnni vagy példát mutatni, csak Jézus kedvét keressük, azt, amivel az ő országát szolgálhatjuk!

Amint Márta, mi is meg vagyunk hívva, hogy „sűrödjünk-forogjunk” mások javára. Jézus azt tanította, hogy az Atya örül, ha „sok gyümölcsöt” termünk (vö. Jn 15,8), és még nála is nagyobb dolgokat fogunk tenni (vö. Jn 14,12). Elkötelezettséget, odaadást kér a munkában, találékonyságot, merészséget és vállalkozó szellemet. De nem kedves előtte a nyugtalanság és a félelem, azt akarja, hogy béke töltsön el bennünket, mert tudjuk, hogy Isten akaratát teljesítjük.

Az egyetlen szükséges tehát az, hogy Jézus tanítványaivá váljunk, hagyjuk, hogy Ő éljen bennünk, és figyeljünk a sugallataira, halk hangjára, amely pillanatról pillanatra vezet bennünket. Így Ő fog irányítani minden tettünkben.

Így nem leszünk szétszórta és nem fogunk beleveszni a „sürgés-forgásba”, mert Jézus ígéit követve csak a szeretet vezet majd bennünket. Bármilyen elfoglaltság közepette is csak egyetlen dolgot fogunk tenni: szeretünk.

Fabio Giardi OMI

/forrás: www.fokolare.hu/